Biskupice

Przez tą miejscowość przechodzi czarny szlak rowerowy z Nowej Słupi do Opatowa, oraz czerwony szlak rowerowy „Przez Góry Świętokrzyskie” z Cedzyny (pod Kielcami) do Opatowa o długości 83 km.
Słownik etymologiczny miast i gmin PRL Stanisława Rosponda, z roku 1984 wyjaśnia, że w Polsce jest kilkadziesiąt miejscowości noszących nazwę Biskupice, Biskupiec lub Biskupie, które najczęściej oznaczają, że były to wsie należące do biskupów lub założone przez biskupów. Są to zatem nazwy kulturowe lub pamiątkowe.
Pochodzenie tych nazw potwierdza fakt, że Biskupice opatowskie w XV wieku należały do biskupów lubuskich, którzy mieli swoją siedzibę w Opatowie. Wtedy właśnie miejscowość ta miała 5 łanów kmiecych (1 łan kmiecy większy to ok. 11 ha, łan mniejszy to ok. 6 ha), 9 zagrodników (dawniej chłop posiadający niewielki przydział ziemi, nie wystarczający do wyżywienia rodziny. Aby przeżyć, musiał najmować się do pracy. Był zobowiązany do pańszczyzny pieszej), był tam też młyn, staw i karczma. Dziesięcinę w wysokości 16 groszy pobierali biskupi. Czynsz z jednego łana ziemi wynosił 12 skojców (z wielkiej Encyklopedii PWN wynika, że szkojec-skojec w średniowieczu była to jednostka pieniężna; w Polsce od XIII skojec stanowił równowartość 10 denarów, a w XIV i XV wieku 2 groszy).
W późniejszych latach Biskupice należały do gminy Modliborzyce i parafii Opatów. W końcu XIX wieku w Biskupicach było 20 domów i 94 mieszkańców, oraz 346 mórg ziemi włościańskiej (1 morga, dawna jednostka miary odpowiadająca ok. 0,55 ha).
Według danych z 2004 roku Biskupice zamieszkiwało 105 osób, czyli tylko o 11 więcej niż pod koniec XIX wieku. Powierzchnia użytków rolnych w Biskupicach wynosi 235 hektarów i działa tu 25 gospodarstw rolnych. W dawnych Biskupicach było 326 mórg ziemi włościańskiej, czyli chłopskiej (1 morga, dawna jednostka miary odpowiadająca ok. 0,55 ha). Z danych z 2008 roku wynika, że Biskupice liczą 98 mieszkańców .
W 1954 roku w Biskupicach powstała parafia. Wydzielona została z parafii Św. Marcina w Opatowie. Stało się to z inicjatywy ks. Andrzeja Glibowskiego – ówczesnego dziekana opatowskiego. Pierwszym proboszczem był ksiądz Czesław Tatar, który pracował tu 14 lat. Za jego pobytu został zbudowany kościół, a raczej kaplica drewniana stojąca do dziś. Kościół stoi na ziemi darowanej przez bezdzietnych małżonków: Tomasza i Karolinę Muchów – mieszkańców wsi

Biskupice. Na tej ziemi wzniesiono niewielką drewnianą plebanię zbudowaną staraniem ówczesnego proboszcza. Kościół budowali sami parafianie, jako zwykły duży dom mieszkalny, bo na taki otrzymali pozwolenie od ówczesnych władz. Kiedy się zorientowano, że buduje się obiekt sakralny, budowę zamknięto na rok czasu. Wówczas staraniem posła Jana Frankowskiego pozwolono kontynuować budowę kościoła. Ksiądz Andrzej Glibowski poświęcił kościół i w Wielkanoc 1956 roku odprawił po raz pierwszy Mszę świętą.
Kościół nie posiada żadnego stylu, jest w kształcie dużego domu mieszkalnego, cały drewniany, ma tylko małą wieżę i krzyżyk nad głównym ołtarzem. Dobudowano później zakrystię od strony północnej i mały przedsionek od strony zachodniej, jako główne wejście. Najbardziej zasłużył się przy budowie kościoła ksiądz Czesław Tatar. Ostatnia restauracja kościoła była w 1986 roku staraniem księdza R. Wołoszyna.
W Biskupicach działała Szkoła Podstawowa. Szkoła ta funkcjonowała od 1927 do 2016 roku. W Biskupicach działa także filia Gminnej Biblioteki Publicznej w Sadowiu. Znajduje się tu również jednostka Ochotniczej Straży Pożarnej.